

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-1997-5/ČJ-2017-930310-V238 ze dne 17. května 2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č. j. 50 A 3/2017 - 32 ze dne 26. července 2017,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se dne 17. září 2016 prokázal hlídce cizinecké policie padělaným rumunským občanským průkazem na jméno G. M., nar. X. Hlídce žalobce dále sdělil, že tento doklad mu zakoupili na hranicích rodiče a že svůj cestovní pas zanechal na Ukrajině. Na základě mezinárodní policejní spolupráce bylo zjištěno, že v Rumunsku je registrována osoba jménem G. M. se shodným datem narození, ale s odlišnou podobou. Číslo dokladu předloženého žalobcem odpovídá rumunskému dokladu vydanému na jiné jméno (A. B., nar. X). Dne 18. září 2016 zahájilo Krajské ředitelství policie Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) se žalobcem řízení o správním vyhoštění. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, do něhož žalobce uvedl, že v České republice pobývá již několik let, a i přesto, že byl seznámen se zjištěním správního orgánu I. stupně, že jím předložený rumunský cestovní doklad je kompletní padělek, nadále trval na tom, že je občanem Rumunska jménem G. M. Dále odmítl návrat na Ukrajinu, protože nechce být povolaný do války. Do České republiky žalobce přicestoval kvůli vyšší životní úrovni a možnosti výdělku, nevybudoval si zde však zásadní kulturní či sociální vazby. Obavy ze služby v armádě má i přes svůj zdravotní handicap – nenávratné poškození pravého oka.

[2] V žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19. září 2016 žalobce již uvedl svou pravou identitu. Správní orgán I. stupně se žalobcem dne 11. října 2016 sepsal další protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Tentokrát žalobce uvedl, že v České republice pobývá v součtu již více než deset let, zčásti legálně, v roce 2013 neúspěšně žádal o trvalý pobyt. V roce 2014 ztratil cestovní pas a další dokumenty, od kolegy následně získal padělaný rumunský doklad. Na Ukrajině stále žije matka žalobce, se kterou byl před ztrátou telefonu v pravidelném kontaktu. Žalobce pochází z Ivanofrankovské oblasti, kterou považuje za bezpečnou, znovu však vyjádřil strach z odvodu do armády. Dne 15. listopadu 2016 nebylo žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vyhověno.

[3] Rozhodnutím ze dne 12. prosince 2016, č. j. KRPE-79824-72/ČJ-2016-170022-SV správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s tím, že vstup na území členských států Evropské unie mu nebude umožněn po dobu pěti let. Správní orgán I. stupně považoval za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky od 25. září 2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a minimálně v den pobytové kontroly (17. září 2015) též bez cestovního dokladu, přičemž se prokázal padělaným občanským průkazem.

[4] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Pětiletý zákaz vstupu na území členských států Evropské unie shledal žalovaný zcela přiměřeným, neboť žalobce si obstaral padělaný doklad vědomě a účelově a nebýt pobytové kontroly, pobýval by na území České republiky nadále neoprávněně.

[5] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Krajský soud považoval za velice nepravděpodobné, že by žalobci hrozil trest odnětí svobody za

nenastoupení vojenské služby, neboť žalobce v důsledku zranění vidí pouze na jedno ono. Žalobce navíc zamlčel možnost alternativního výkonu vojenské služby na základě ukrajinského zákona o civilní službě. Ve vztahu k době, po niž nebude žalobci umožněn vstup na území Evropské unie, krajský soud upozornil, že se jedná o otázku podléhající správnímu uvážení žalovaného, jejíž přezkum ze strany správních soudů je omezen. Krajský soud shrnul všechny okolnosti, k nimž žalovaný při stanovení této doby přihlédl, a dospěl k závěru, že žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud fakticky vyloučil přezkum délky doby zákazu vstupu na území Evropské unie, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který námitky tohoto druhu mnohdy posuzuje. Stěžovatel dále odkázal na povinnost žalovaného počínat si tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pětiletou dobu zákazu vstupu na území Evropské unie považuje stěžovatel za zcela nepřiměřenou, a to právě i s ohledem na praxi žalovaného, který ve skutkově shodných případech tuto dobu stanovuje kratší. V závěru stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Usnesením ze dne 11. října 2017, č. j. 6 Azs 270/2017 - 28 Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí. Ve svém postupu v řízení ani v hodnocení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění na život stěžovatele neshledal žádná pochybení, a proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti brojil pouze proti délce doby, po niž mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno dispoziční zásadou a stěžovatel již nemůže důvody kasační stížnosti rozšířit (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel tuto svou jedinou kasační námitku podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pod ustanovení zahrnující *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost*. Ve skutečnosti však stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť mu vyčítá nedostatečné vypořádání jednoho z žalobních bodů.

[11] Nejvyšší správní soud však nesdílí názor stěžovatele, že krajský soud vyloučil soudní přezkum správního uvážení žalovaného o délce doby, po niž nebude stěžovateli umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatoval, že § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze maximální dobou zákazu vstupu [...] Správní soudy tedy v tomto směru přezkoumávají pouze to, zda správní orgány správního uvážení nezneužily či nevybočily z jeho mezí.*“ Takový závěr ostatně vyplývá i ze stěžovatelem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. prosince 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55. Jelikož krajský soud námitky stěžovatele o nepřiměřené délce doby zákazu vstupu na území Evropské unie vypořádal, nelze kasační stížnost v této části považovat za důvodnou.

[12] Totéž platí i o námitce, že žalovaný nerespektoval svou vlastní správní praxi. Krajský soud upozornil, že o takové ustálené správní praxi nemá žádné povědomí, a stěžovatel se nesnažil svá tvrzení nijak prokázat. I v kasační stížnosti se stěžovatel omezil na konstatování, že žalovaný *„v případě stěžovatele stanovil dobu zákazu očividně jinak, než jak pravidelně činí v obdobných případech*“, aniž by odkázal na jediné rozhodnutí žalovaného, v němž bylo podobné porušení zákona o pobytu cizinců, jakého se dopustil stěžovatel, spojeno s kratším zákazem vstupu na území Evropské unie. Nejvyššímu správnímu soudu je však z jeho rozhodovací činnost známo, že v případě správních vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců – většinou aplikovaného společně s § 119 odst. 1 písm. c) bodem 1 či 2 tohoto zákona – osciluje délka zákazu vstupu na území členských států Evropské unie mezi dvěma roky (např. rozsudek ze dne 22. srpna 2017, č. j. 2 Azs 225/2017 - 22) a čtyřmi lety (rozsudek ze dne 3. července 2013, č. j. 1 Azs 17/2013 - 50). O ustálené správní praxi žalovaného ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, tu tedy nemůže být řeč. Správní úvahu žalovaného je proto třeba hodnotit pouze v kontextu konkrétních skutkových okolností projednávaného případu, a právě v tomto ohledu jí nelze nic vytýkat. Žalovaný, respektive správní orgán I. stupně, totiž zohlednil veškeré skutečnosti, které vyplývaly z výpovědí stěžovatele i z dalších shromážděných podkladů (věk stěžovatele, délku jeho pobytu v České republice, pohnutky, které jej vedly k obstarání padělaného dokladu, závažnost protiprávního jednání stěžovatele a jeho odmítavý postoj ke spolupráci v průběhu správního řízení), přičemž v žádném případě nelze tvrdit, že by je hodnotil jednostranně či zaujatě.

[13] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že prokazování totožnosti padělaným dokladem (navíc spojené s neoprávněným využíváním postavení občana členského státu Evropské unie) je velice závažným porušením právního řádu České republiky, které dokonce může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). V situaci, kdy se stěžovatel navíc po podstatnou část správního řízení snažil nadále zastírat svou skutečnou identitu a odhalil ji až ve spojení s žádostí o mezinárodní ochranu, je úvaha žalovaného, že je na místě zakázat stěžovateli vstup na území Evropské unie po nejdelší možnou dobu, zcela legitimní a v žádném případě nevybočuje z přípustných mezí správního uvážení. Nelze přehlížet ani to, že prokázání totožnosti padělaným občanským průkazem nebylo jediným prohřeškem stěžovatele, nýbrž je třeba k němu připočíst též neoprávněný pobyt bez víza a platného cestovního dokladu. Ze všech těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud stěžovateli uložený pětiletý zákaz vstupu na území členských států Evropské unie za přiměřený.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[16] Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 5. června 2017, č. j. 50 A 3/2017 - 9 ustanoven advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (poslední věta § 35 odst. 8 s. ř. s.). Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)] a v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Ustanovený zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu tudíž zvyšuje o 21 % představujících výši této daně na konečných 8 228 Kč a bude zástupci žalobce proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu